

XXVII.

Het was donker geworden. Groote stilte hing thans over de stad, die eenige uren geleden weergalmd had van wapengekletter, paardengetrappel, woeste kreten en gekerm. De straten waren verlaten en vol somberheid; nergens pinkte er lijk voorheen vriendelijk licht door de kleine vensterruitjes. En van het gesloten luchtruim vielen gestadig dikke regendroppels neder, als weende de hemel over het rampzalige Meersenberg.

Bijwijlen werd die tragische stilte onderbroken door het geluid der voetstappen van eene afdeeling krijgslieden, welke de ronde deden.

Alleen in den burg was er leven en beweging. Uit de hooge vensters der ridderzaal straalde hel licht; en wanneer de deur geopend werd vernamen er het verward gerucht van stemmen en speeltuigen. Daar zaten de hertog, zijne legerhoofden en de Meersbergische edelen om de lange tafels en vierden er in eene woeste slempartij de zegepraal hunner wapenen. Achter de heeren stonden dienaars, welke uit groote zilveren kruiken den parelenden wijn in de bekere goten; en de heeren, door den drank verhit, pochten op de vreeselijke slagen, welke zij dien dag toegebracht hadden! Elk hunner was minstens een held en had honderden dier lompe gemeentemannen voor zijne voeten neergeveld! Sommigen gingen nog verder en beweerden dat zij gekampt hadden met den geduchten hoofdman der Zwarte Jagers; de eene had hem, na eenen hardnekkigen tegenstand, met een zwaardslag het hoofd gekloven; een andere vertelde dat hij den bandiet met een speerstoet aan den grond genageld had, en dat hij heel duidelijk gezien had, toen hij zijne lans terugtrok, dat er slangen en padden uit de wonde kropen; nog een andere beweerde bij hoog en bij laag dat hij man tegen man, lijf tegen lijf, met Bertrand gevochten had, en dat hij zijn tegenstander, niettegenstaande dezese reuzenkracht, gewurgd had.

Kortom, de gevreesde avonturier was dien dag wel tienmaal gedood geworden. En men moest het wel gelooven, want het werd door elk dier dappere heeren op zijn ridderwoord of bij dezen of genen heiligen bezworen.

Aan het oppereinde der tafel zat de hertog tusschen den heer van Gellenghe en ridder Servaas Melissen. Met gefronste wenkbrauwen en starenden blik luisterde hij naar Boso, die hem verhaalde van de laatste

stonden van graaf Hugo. Bertrand had de moord bedreven en was daarna op onbegrijpelijke wijze uit het kasteel verdwenen. De hoofdman der Zwarte Jagers moest stellig een tooveraar wezen, want 's anderdaags bevond hij zich op het burgplein om hem, Boso van Gellenghe, tot een tweegevecht uit te dagen. Boso had die uitdaging met verachting afgevozen en had dan met eigen oogen gezien, dat de ontelbare schichten, op den ellendeling afgeschoten, als door eene onzichtbare macht afgeweerd werden. Was dat alles wel natuurlijk? Had hij niet wijselijk gehandeld, toen hij weigerde een tweegevecht met zulk een vijand aan te gaan? Mocht hij als bevelhebber van den burg aan de listige uitdaging van den verworpingel gehoor geven?

De hertog, niet minder bijgeloovig dan de meesten zijner tijdgenooten, gaf den ridder gelijk. De edellieden, welke in de nabijheid zaten en naar het gesprek geluisterd hadden, deelde eveneens de meening van den vorst.

— Het gebeurt wel, sprak deze, dat twee mannen, tengevolge van eene belediging het zwaard tegen elkander trekken, maar dan mogen wij, gezien het onverwachte der oorzaak, in volle vertrouwen aannemen, dat de strijd in alle eerlijkheid aangegaan werd, en dat het goede recht alleen gezegepraald heeft. Maar in elk ander geval, en vooral in dat, waarvan de heer van Gellenghe ons verhaalt, is het voorzichtig zich eerst te vergewissen of de tegenstander slechts met zijn lijf en zijne wapenen strijdt en dus niet in bezit is van tooverspreuk, gesteente, kruid of iets dat van den booze komt, want dan is de uitslag van den strijd geen Godsgericht, maar eerder een duivelsgericht.

De heer van Moerheim, die dicht bij het oppereinde der lange tafel naar de woorden van Godfried zat te luisteren, mengde zich in het gesprek en riep:

— Heer hertog, gij hebt gelijk! Van zulk duivelsgezicht heb ik de proef opgedaan!

— Hoe dat?

— Ik heb, staal tegen staal, met Bertrand gestreden!

— Gij?

— Ja, ik, eenige dagen geleden!

— Moerheim spreekt de waarheid, bevestigden eenige Meersenbergsche edelen. Wij waren getuigen van het tweegevecht!

— En?...

— Zoo de komst van graaf Hugo geen einde aan den strijd gemaakt had, dan ware onze vriend Moerheim, hoe handig hij het zwaard ook hanteert, reeds lang dood en begraven geweest. De bliksem flitst niet sneller door de lucht dan de degen van den hoofdman der Zwarte Jagers! Wij konden onmogelijk zijne bewegingen volgen. Op eenige oogenblikken

Het arme kind wilde op hem toesnellen. (blz. 200).

tijds werd Moerheim tweemaal getroffen, juist op de plaats, welke de bandiet te voren aangekondigd had.

— Is dat waar, Moerheim? vroegde de hertog.

— Ja, hoogheid, bromde de edelman beschaamd. Een kruis over de borst, een rood Sint Andrieskruis...

— Een kruis, mompelde de hertog peinzend. Dat is vreemd... En hoe zag die Bertrand er uit? Men heeft hem ons afgeschilderd als een vreeselijke, baardige woesteling.

— Bertrand is een man van nauwelijks dertig jaar, antwoordde Moerheim. Een reus is hij niet, daar ik gewis een kop langer ben dan hij. 't Is, om de waarheid te zeggen, een mooie, flinke kerel, buigzaam als een riet en vlug in zijne bewegingen. Hij heeft een langen blonden knevel, en droeg hij geen kort gesneden haar, dan zou men hem gewis voor een vermomd edelman houden. Ziet, hij lijkt wonderwel op den soldaat, die bij gindsche deur de wacht houdt.

— Inderdaad, meende een der aanwezige heeren, de gelijkenis is treffend.

— En gij zegt dat hij ons ontsnapt is, ging de hertog voort.

Moerheim knikte bevestigend.

— Ik en mijne vrienden, hoogheid, hebben al onze gekwetste en gesneuvelde vijanden nauwkeurig bezien, en wij verklaren op ons ridderwoord dat hij er niet bij was.

— Maar door eenigen dier heeren hoorde ik daareven beweren, dat zij met hem handgemeen geweest zijn en hem gedood hebben.

De ridder van Moerheim begon te lachen.

— De heeren, sprak hij, hebben evenals wij allen goed gegeten en flink gedronken. Verre van mij de gedachte hunnen moed in twijfel te willen trekken, maar

Lekkere spijs en goede wijn

Doen eenieder dapper zijn!

De mannen met zwarte wapenrokken, welke langs de zijde der oproerlingen streden, waren Zwarte Jagers; maar daarom mag ieder, die een Zwarten Jager geveld heeft, niet denken dat hij daarom den hoofdman der bandieten gedood heeft!

— Wat er ook van zij, besloot Godfried III, hem, die mij het hoofd brengt van den gevloekten schelm, schenk ik eene baronnie, hij weze edelman of laat. Hij heeft al te lang ons geduld op de proef gesteld en ons hertogdom door zijne gewelddaden verontrust! Daar moet een einde aan komen, het koste wat het wil!

— Genadige heer, sprak nu ridder Servaas Melissen, er is misschien middel om naricht over hem te bekomen.

— Gij zegt...

— Ik zeg dat het heel wel mogelijk is dat onze gevangenen weten waar Bertrand zich bevindt.

— Dat is een heerlijke inval, juichte de vorst. En zich tot den wachthebbenden officier wendende, gebod hij:

— Men brenge de gevangenen voor! Terstond!

De officier wenkte eenige der krijgsknechten hem te volgen en verliet de zaal.

De gesprekken werden hervat. Boso, gebruik makend van de goede luim, waarin de vorst verkeerde, bracht heel behendig het onderhoud op zijne bloedverwantschap met den overleden graaf van Meersenberg en op dezès laatste wilsbeschikking. Tot staving zijner woorden haalde hij het door Hugo beschreven perkament te voorschijn en lei het den hertog voor.

— Die brief, hoogheid, was aan U gericht. Ik was bereid mijn leven te wagen om den burg en de stad te verlaten ten einde hem in uwe handen te bezorgen, maar de moord op mijn ongelukkige vriend maakte de gevaarlijke onderneming nutteloos.

— En toen heb ik gedaan, verklaarde ridder Servaas Melissen, wat de heer van Gellenghe voorgenomen had te doen. Ik ben gelukkig daardoor medegeholpen te hebben om den graaf van Meersenberg, mijn leenheer, te helpen wreken!

— Ridder Boso van Gellenghe, sprak de hertog, gij hebt u in deze zaak als een echt edelman en als een voorzichtig bevelhebber gedragen. Wij koesteren geenszins het inzicht ons tegen den laatsten wil van den graaf te verzetten. Dies erkennen wij u volgaarne als zijn opvolger. Morgen zult gij ons de gebruikelijke leenhulde bewijzen!

Boso's oogen schitterden van vreugde. Eindelijk was dus het doel bereikt, hetwelk hij vier jaar lang nagestreefd had, waarvoor op voorhand ieder zijner woorden en elke zijner daden gewikt en gewogen werden! Binnen enkele uren ging hij de hand leggen op de gravenkroon, om welker bezit hij zoolang vriendschap en toewijding gehuicheld had, terwijl in zijn binnenste, een echten zondenbajert, drift en ongeduld, afgunst en haat woelden en huilden! Binnen enkele uren ging hij onder den prachtigen troonhemel plaats nemen in den zetel, waaruit hij met moordende vinger-greep zijn vriend weggerukt en in de eeuwigheid gesmeten had.... Maar nog moest hij zich bedwingen; de wilde triomfkreet, die zijne ziel doorschaterde, mocht niet over zijne lippen; zijn gelaat mocht niet verraden wat daarbinnen omging!... Hij boog diep voor den vorst en antwoordde:

— Hoogheid, ik dank u voor de eer, welke gij mij aandoet en voor het vertrouwen, dat gij in uwen nederigen dienaar stelt. Ik zweer u bij de nagedachtenis van mijn betreuden vriend Hugo, dat ik u steeds door al mijne daden zal bewijzen, dat ik die eer en dit vertrouwen niet onwaardig

ben, en dat ik immer met woord en daad, met lijf en have bereid zal zijn uw troon te steunen.

— Wij betwijfelen noch uw vernuft, noch uwe dapperheid, heer Boso, antwoordde de hertog, hem vriendelijk toeknikkend. Zich vervolgens oprichtend, greep hij zijn beker en riep:

— Heeren, hoog de bekers! Drinkt met ons op de gezondheid van Boso, onzen nieuwen leenman voor het graafschap Meersenberg!

Al de aanwezigen waren opgerezen en daverend klonk het door de zaal:

— Heil, graaf Boso! Heil! Heil!

Op dit oogenblik werd het voorhangsel eener zijdeur weggeschoven en traden er verscheidene gevangenen binnen, door krijgslieden bewaakt. Vooraan stapte Berthold; zijn hoofd was met een bebloeden doek omwonden en zijn wapenrok hing aan flarden over zijn doorkorven halsberg. Achter hem kwamen Karl, Lieven, Lode van het Huis ter Beke, Gaas, Dirk de Verwer en Willem van den Beemd, benevens een drietal Zwarte Jagers. Allen waren de handen op den rug gebonden. Hunne verschijning werd vanwege de edellieden met spottende kreten en hoongelach begroet.

— Gegroet, dappere paladijnen, riep de heer van Moerheim. Ziet, vrienden, de voorste met zijn mankepoot is niemand anders dan de groote Roeland; de tweede die zoo grimmig kijkt, is Ogier de Deen; de derde is de roemrijke Olivier, en die dikke met zijn borstelig haar, zijne volle tronie en zijn vlasachtig kneveltje is gewis een ridder der Tafelronde, misschien wel de Ridder met den Zwaan! Hahaha!

— Daar, koene helden, drinkt! brulde een dronken edelman en wierp met breeden zwaai den inhoud van zijn beker den gevangenen naar het hoofd. Deze verdroegen dien hoon zonder een woord te spreken; slechts Gaas en Willem van den Beemd bogen bleek en sidderend het hoofd. Op een teeken van den hertog verstomde het rumoer.

— Heeren, sprak hij tot de aanwezige edelen, wij gaan de gevangenen ondervragen. Gelieft dus ons niet te onderbreken en u zoolang stil te houden! — Zich daarna tot den wagenmaker keerend vroeg hij:

Wie zijt gij?

— Mijn naam is Berthold. Ik ben de meier der gemeente van Meersenberg.

— Gij? De meier was een oud man!

— Hij werd door de lieden van den graaf vermoord; ik ben zijn opvolger.

— Dan heeft uw meierschap niet zoolang geduurd als dat van uw voorganger, daar het reeds uit is! sprak Boso spottend.

Berthold keek den spreker met onverholen minachting aan.

— U, heer Boso, zou ik kunnen antwoorden door eene vergelijking te

maken tusschen uwen en mijnen toestand. Ik hoorde daareven, dat gij graaf van Meersenberg gaat worden. Beiden volgen wij een vermoorden voorganger op. Mijn voorganger werd op de straat vermoord, de uwe in zijn bed... Doch daarover spreken wij straks, zoo gij het verlangt. Ik wilde u enkel zeggen dat mijn meierschap niet uit is, daar ik nog leef. Ik weet wel dat onze veroordeeling eene besliste zaak is, maar u voorspel ik dat uwe grafelijke waardigheid misschien niet zoolang zal duren, want...

— Gevangene, onderbrak de hertog, wij gebiedten u ons te zeggen waar Bertrand de Zwarte Jager zich bevindt.

— Hertog, ik weet het niet.

— Gij liegt!

— En waarom zou ik liegen? Ben ik niet in uwe macht? Is mijn doodsvonnis niet reeds uitgesproken? Maar, zoo ik wist waar hij zich bevindt, dan zei ik het toch niet!

— Zelfs niet zoo wij het u geboden?

— Geen bevel, van hoe hoog het ook kome, kan van mij een verrader maken!

— Goed gesproken, Berthold, riep Lode van het Huis ter Beke. Het is niet tusschen ons, eenvoudige poorters, dat men zulke menschen het meest aantreft!

— Gij weigert dus ons te gehoorzamen? vroeg de hertog toornig.

— Ja!

— En gij?

— Ik ook! antwoordde Karl.

— En gij?

— Ik ook! riep Lieven.

— En gij? vroeg de vorst aan Gaas en Willem.

Deze traden vooruit en vielen beiden op de knieën.

— Hoogmachtige heer, kreet Gaas, ik zweer u dat ik het aanstonds zou zeggen, indien ik het wist! Maar, helaas, ik weet het niet!

— Ik ook niet! voegde Willem van den Beemd er bij.

— Wij waren niet voor den opstand, heer, vervolgde Gaas. Ik en mijn vriend Willem hebben hem afgeraden, maar de anderen hebben niet naar ons willen luisteren! Zij hebben ons gedwongen de wapens tegen onze wettige heeren op te nemen. Indien wij niet gehoorzaamd hadden zouden zij ons vermoord hebben...

— Hoe de schrik iemand tot lafaard en leugenaar kan verlagen! onderbrak Berthold op verachtelijken toon. Wij hebben hem laten kiezen: ofwel zich onderwerpen aan het oordeel der meerderheid, ofwel binnen de vier en twintig uren met pak en zak de stad verlaten. Hij heeft verkozen te blijven.

De paternostermaker gaf zich echter niet overwonnen.

— Ik kon niet anders, zeer edele, zeer machtige heer! riep hij. Wel stond het mij vrij de stad te verlaten met mijne zuurgewonnen penningen en al wat ik bezit. Maar waar zou ik er mede verbleven zijn? Op het grondgebied der stad was ik niet veilig; verliet ik het, dan kwam ik op dat van een naburig heer terecht, wiens eerste werk natuurlijk zou zijn mij van alles te berooven en tot zijn lijfeigene te maken.

— Gewis, onderbrak de ridder van Moerheim, dat is ons recht! Durft gij het loochenen?

— God beware mij een enkel recht der adellijke heeren te durven loochenen, antwoordde Gaas deemoedig. Ik wil enkel doen inzien waarom ik in de stad gebleven ben.

— Omdat gij ons uwe penningen niet wildet gunnen, spotte Moerheim.

De paternostermaker deed alsof hij de woorden van den ridder niet gehoord had en kroop op de knieën voort naar den hertog en Boso.

— Genadige heeren, kermde hij, spaart ons leven! Wij zijn geene opstandelingen, zooals die anderen. Wij hebben steeds de rechten van den graaf erkent. Wij bekennen dat de heeren meester zijn over al wat op hunne goederen groeit en leeft; wij bekennen dat zij meester zijn over het lijf, den arbeid en de have hunner laten; wij bekennen dat deze onderworpen zijn aan het recht der doode hand, en belastbaar hoog en laag, op genade en ongenade! Neemt, neemt al wat wij bezitten, doch spaart ons leven!

— Ja, spaart ons leven! riep Willem zijn vriend na.

De hertog, en de meeste aanwezigen met hem, was verontwaardigd over de verregaande, kruipende lafheid der twee ellendelingen.

— Wachten, riep hij, voert die bibberende honden weg! Zij zullen morgen, evenals de anderen, opgeknoopt worden! Wie zóó laf is verdiend niet te leven! Voort met hen!

Gaas en Willem werden door de krijgslieden met ruwe handen vastgegrepen en uit de zaal gesleurd. Gedurende eenige oogenblikken weerklonk hun naar gehuil van de gaanderij tot in de zaal, tot groot vermaak der edele heeren.

— Vrienden, sprak Berthold, die twee bloodaards hebben eene vlek geworpen op onzen goeden naam. Aan ons behoort het die vlek uit te wischen.

— Wees gerust, vader, antwoordde Karl, wij zijn mannen!

— Wij zullen die trotsche heeren toonen dat wij hen noch de dood vreezen, verklaarde Lieven.

Op dit oogenblik deed een der Zwarte Jagers haastig een stap vooruit en fluisterde:

— Hoopt! De meester waakt!

Meer kon hij echter niet zeggen, want hij werd door zijne bewakers weer aanstonds teruggestooten.

Berthold keek den Zwarten Jager verbaasd aan. Wat beteekenden die raadselachtige woorden? Waarom werden zij eerst op dit oogenblik uitgesproken, in plaats van vroeger, toen zij allen in hetzelfde gewelf opgesloten zaten? „De meester waakt!” Den zin dier woorden begrijpen was niet moeilijk, maar waarop was die hoopwekkende aankondiging gegrond? Was het misschien, na het erbarmelijke schouwspel der lafhartigheid der twee vorige gezwornen, eene grootmoedige logen vanwege den Zwarten Jager om hunne overblijvende lotgenooten een riem onder het hart te steken? Vruchteloos poogde de wagenmaker op het gelaat van den Zwarten Jager iets te ontdekken wat die geheimzinnige waarschuwing kon ophelderen. De partijganger scheen hem geheel vergeten te hebben, en stond met gespannen aandacht naar eene wapentroppe te kijken.

— Gevangen, klonk plotseling de stem van den hertog, gij hebt u aan eene hemelgergende misdaad schuldig gemaakt door met geweld van wapenen op te staan tegen het gezag van uwen heer en meester, den graaf van Meersenberg. Niemand uwer zal trachten dit te loochenen.

— Wij hebben gestreden voor ons goed recht, dat plechtig door den graaf en door u bezegeld was. Als vrije poorters deden wij slechts onzen plicht! Heer hertog, kan of mag het als eene misdaad aangezien worden dat een vernederd en verdrukt volk voor zijne vrijheid de wapens opneemt?

— Gij waart niet meer vrij!

— Niet meer vrij? riep nu Lode van het Huis ter Beke. Niet meer vrij? Hoe is het mogelijk zulks te durven beweren? Niet meer vrij? Bij den hemel, wij zijn het nog, al staan wij hier gebonden voor u! De vrijheid is geene zaak, die men mededraagt als een knijf aan den gordel of penningen in de tasch, en welk een behendig beurzensnijder u kan ontfutselen! De vrijheid is iets wat wij in ons hart bewaren, en zolang dat hart klopt, mag niemand zeggen dat wij onze vrijheid verloren hebben!

— Goed gesproken! riepen de andere gevangen.

— Zwijgt, verraders!

— Hertog van Brabant, sprak nu Berthold, op ieder woord drukkend, gij, beter dan al deze heeren, weet dat wij geene verraders zijn. Gij weet dat onze vrijheid ons rechtmatig eigendom was en nog is! Gij weet welke slinksche middelen er aangewend zijn om ze ons te ontfutselen! Ik zeg u hier dat de vloek der slachtoffers als een Cainsteeken zal gehecht blijven op den naam en de eer van hen, die onzen ondergang bewerkt hebben, hoe hoog zij ook door aardsche grootheid boven ons verheven zijn!

Bleek en bevend van woede was de hertog bij het hooren dier beschuldiging opgerezen en strekte de gebalde vuist naar den onverschrokken poorter uit; zijne lippen bewogen zich, doch het was alsof de fonkelende blik van Berthold hem de woorden in de keel terugdrong. De meeste heeren waren bulderend rechtgesprongen; zwaarden flikkerden: het bloed der dappere poorters ging vloeien. Maar plotseling klonk de stem van Boso van Gellenghe boven het gedruis.

— Laat af! Weg die zwaarden! riep hij gebiedend. En toesnellend plaatste hij zich tusschen de poorters en de edelen.

Weg die zwaarden! herhaalde hij. Merkt gij dan niet, heeren, dat die ellendelingen het er op aan leggen om de martelkamer en de galg te ontspringen? Begaat toch zulke domheid niet!

— Boso heeft gelijk, riep Moerheim.

— Ja, antwoordde deze, en Boso gaat u bewijzen dat hij het middel kent om die verwaten kerels een toontje lager te doen zingen.

Berthold keek den spreker met spottende minachting aan. Deze plaatste zich vóór hem en voegde hem toe:

— Ge schijnt me niet te gelooven, mankepoot? Gij denkt dat ik u het hoofd niet kan doen buigen?

— Neen! Dat kunt gij niet, daar ik den dood niet vrees!

— Hahaha! Ik zal u doen smeecken, bidden, kruipen!...

— Gij? Zoo gij dat kunt zal ik u herhalen, wat men u nog gezegd heeft: „Flink gewerkt!”

Bij het hooren dier woorden, welke hem aan zijne misdaad herinnerden, deed Boso onwillekeurig een stap achteruit en staarde den wagenmaker met wijdgeopende oogen aan. Dit duurde echter slechts eene korte pooze; eensklaps zich tot den hertog keierend, riep hij:

— Hoogheid, deze man is een der moordenaars van graaf Hugo van Meersenberg! Hij heeft daareven zich zelve verraden!

— Gij liegt!

— Hoogheid, ik zweer het! Hij heeft met opzet de woorden herhaald, welke door den moordenaar van graaf Hugo na het afgrijselijk schelmstuk uitgesproken werden!

— Zeg ons die woorden, heer Boso, sprak de hertog.

— Het zijn deze twee: „Flink gewerkt!”

— Dat is waar! klonk nu de heldere stem van Karl.

De heer van Gellenghe keek den spreker verrast aan.

— Ziet gij wel, hoogheid en gij, heeren, mijne bewering wordt hier gestaafd door Kuno, de beul van graaf Hugo!... Spreek op, Kuno, spreek de gansche waarheid! Verzwijg niets, zoo gij uw hoofd wilt redden!

— Ik zal niets verzwijgen; ik zal de waarheid spreken, niet om mijn hoofd te redden, maar wel om een deugniet te ontmaskeren!

— Goed begonnen, grinnikte Boso vergenoegd.

— Eerstens verklaar ik, ging Karl voort, dat ik niet Kuno heet, maar wel Karl; dat niet Berthold, zooals door heer Boso bezworen werd, maar wel ik, Bertrand de zwarte Jager en zijn gezelschap Kurt, getuigen zijn geweest van den moord op graaf Hugo.

— Gij?

— Wij bevonden ons in de bidkapel en hebben van achter het voorhangsel alles *gezien*, alles *gehoord*! Alles, heer Boso, alles!

Elk dier laatste woorden van den jongeling was als een mokerslag op het brein van den ridder neergebonst. Waggelend, bleek als een doode en met uitpuilende oogen staarde hij Karl aan. Deze keek hem vlak in 't gelaat en vervolgde na eene poos:

— Het staat dus vast dat heer Boso wetens en willens bij valschen eede mijn vader beschuldigd heeft. Er blijft mij nu nog over den waren moordenaar te noemen...

— Uw vader? Berthold uw vader? kreet Boso. Ha! wacht dan!...

En naar de deur springend riep, of liever, brulde hij:

— Markus! Breng de meid binnen!

Nauwelijks was dit bevel geuit of de aangeroepene trad de zaal binnen, Walda voortsleurend bij middel eener koord, welke om hare lenden bevestigd was.

Drie kreten weerklonken:

— Vader!

— Walda!

— Broeder!

Het arme kind wilde op hen toesnellen, maar een felle ruk aan de koord hield haar tegen en deed haar bijna het evenwicht verliezen. Boso lei zijne hand op haren schouder en sprak, luid genoeg om door de gevangenen gehoord te worden:

— Beste meid, is Kuno, die thans beweert Karl te heeten, uw broeder?

— Ja, heer.

— Heel wel. *Uit vrees voor de Zwarte Jagers* durft uw broeder den moordenaar van graaf Hugo niet noemen. Tracht hem te overtuigen! Druk hem op het hart dat hij daardoor u, zijn vader en zich zelve de vreeselijkste folteringen kan sparen! U vooral, hoor!

Walda keek den ridder vol verbazing aan.

— Uit vrees voor de Zwarte Jagers? Ik begrijp u niet, heer?

— Dat hoeft ook niet! Hij begrijpt mij des te beter! Ga nu, meid, en spreek met hem.

Walda snelde naar Berthold en Karl. Na hen hartstochtelijk omhelsd te hebben, vroeg zij:

— Broer Karl hebt gij gehoord wat heer Boso van u wil?

— Ja, zusterken, ik heb het gehoord en begrepen. Hij laat ons kiezen: ofwel u door den beul te zien martelen en daarna dezelfde straf te ondergaan, ofwel onzen vriend Bertrand te beschuldigen van de laffe misdaad, door ridder Boso zelf bedreven.

— Bertrand beschuldigen? Bertrand, die u het leven gered heeft? O, ik begrijp, ik begrijp alles! Ach, hoe wreed, hoe harteloos wreed, en hoe boosaardig laf is die man!

En weenend liet zij heur hoofd op Karl's borst zakken.

— Arme, kleine zus, mompelde de jonkman in vreeselijken tweestrijd. De beulsknechten zouden haar de kleederen van het lichaam rukken en haar aan den schandpaal tentoonstellen in het bijwezen der heeren en hunner ruwe schubjakken, die met heure tranen en heur lijden zouden spotten! Zweepslagen zouden heur teeder vleesch striemen en verscheuren! En vader en ik zouden dit vreeselijke schouwspel moeten bijwonen!... O, kon ik mijne boeien verbreken en haar zelf dooden, ... haar dooden met één slag, en dan dien schurk verpletteren!

— Welnu, meester Kuno? riep nu de heer van Gellenghe, ge schijnt niet haastig te zijn! Hoe durft gij het wagen zijne hoogheid, deze edele ridders en mij te laten wachten! Wij worden ongeduldig! Maar misschien zal uw vader, de Mankepoot, die ons zoo vriendelijk aankijkt, niet zoo bang zijn voor de Zwarte Jagers en ons zeggen wie graaf Hugo vermoord heeft.

Karl drukte een langen kus op de lokken van Walda en hief daarna het hoofd op.

— Ik zal spreken, hijgde hij. En met versmoorde stem:

Het is voor u, lieve, kleine zus, dat ik deze opperste lafheid ga plegen! Moge Bertrand het mij vergeven!

Maar nu gebeurde er iets onverwachts. Walda richtte zich plotseling op, omhelsde Karl en daarna ook Berthold, deed een stap vooruit en riep met vaste stem:

— Ik wil spreken in den naam van mijn vader en van mijn broeder!

— Walda!....

Het meisje legde heure hand op den mond van den jonkman.

— Zwijg, broer! fluisterde zij hem toe. Ik zou immers toch sterven als men u en vader doodt! Vrees maar niet! Ik zal dapper zijn en aan u beiden denken!.... En zich daarna tot de aanwezigen keerende:

De moordenaar van graaf Hugo is ridder Boso van Gellenghe!

Een tempeest van kreten werd door die woorden ontketend.

— Vervloekt! brulde Boso, de hand aan zijne dagge slaande.

— Laster! Laster! Ter dood de snoode heks! Ruk haar de tong uit! Dat men haar levend ville! klonk het verward dooreen.

Instinctmatig hadden Berthold en Karl zich voor de dappere maagd geplaatst, gereed om haar met hun lichaam te beschermen.

Markus en zijne mannen hadden het zwaard ontbloot, bereid om bij het minst verzet op de gevangenen in te houwen. De krijgslieden, welke bij de poorten de wacht hielden, waren ingelijks toegesneld om des noods iedere poging tot opstand te onderdrukken. Een viertal hunner, denklijk door ijver voortgedreven, hadden zich tusschen de gevangenen en Boso geplaatst om dezen laatsten te beschermen, want al waren de handen van Berthold, Karl en hunne lotgenooten op hunnen rug gebonden, zij hadden toch het vrije gebruik hunner beenen, waarmede zij zich konden verdedigen.

Deze vier krijgslieden schenen tot de hertogelijke lijfwachten te behooren, hetgeen te zien was aan de kleuren hunner wapenrokken. Hun hoofd was gedekt met een helm, voorzien van het Normandische neusstuk, zoo dat van hun gelaat slechts de oogen en een klein gedeelte der wangen te zien was. Een hunner was een echte reus en minstens zoo groot als Berthold. Aan zijn breeden gordel hingen langs de eene zijde eene groote blinkende wapenbijl, langs de andere eene zware strijdkolf! Zijn nevenman was minder fors van gestalte en was enkel gewapend met een langen degen, welken hij uit de scheede getrokken hield.

Hij had met de vrije hand Berthold bij den schouder gegrepen en voegde hem dreigend toe:

— Geen tegenstand of gij zijt verloren!

Bij het hooren dier stem voer eene geweldige siddering den gevangene door de leden, en hij staarde den krijgsman met wijd opene oogen aan.

Intusschen had Boso zijne kalmte herwonnen. Hij stiet zijne dagge terug in de scheede en wendde zich tot den vorst.

— Hoogheid, sprak hij, gij hebt de beschuldiging dier listige feeks gehoord. Haar wederleggen acht ik beneden mijne waardigheid; ik wil enkel doen uitschijnen wat haar aangezet heeft zoo te spreken.

— Onnoodig, heer van Gellenghe, wedervoer de hertog. Het is niet moeilijk om te begrijpen dat zij zich zelve en de haren uit de handen van den beul heeft willen redden, door uwen en onzen toorn tot onmiddellijke daden van geweld op te jagen! Handel met dit gespuis naar verkiezen.

Boso keerde zich tot de krijgslieden.

— Voert ze allen naar de gewelven! Morgen zal de beul hen, te midden der groote markt, naar de hel zenden!

De gevangenen werden door de krijgslieden vastgegrepen en uit de zaal gesleurd. Boso, die zich aan woedende kreten en verwenschingen ver-

wachtte, vooral vanwege Berthold en Karl, zag zich in zijne verwachting bedrogen. Met opgeheven hoofd, bedaard en met rustigen stap verlieten vader en zoon de zaal. Zij schenen zelfs niet eens de spotternijen te hooren der wapenknechten, die hen voortstieten.

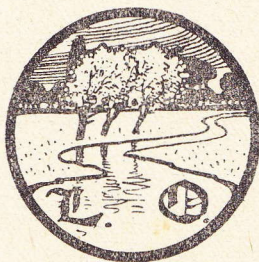
Na dat de gevangenen verdwenen waren werd de slemppartij tot laat in den nacht voortgezet.

GEMEENTE!

EEN VERHAAL UIT DE XIIe EEUW.

DOOR

C. DE KINDER.

LODEWIJK OPDEBEEK

Uitgever.

— ANTWERPEN —

1914.